

Ἐπειδὴ δ' ὁ πόλεμος εἶναι καὶ αὐτὸς εἶδος θήρας, καθ' ἣν ἄνθρωποι θηρεύουσιν ἀνθρώπους, ὑπάρχουσι διὰ τοῦτο καὶ ὀρχήσεις πρὸ τῆς μάχης καὶ μετ' αὐτήν. Αἱ πολεμικαὶ ὀρχήσεις ἀπαντῶσι πολλαχοῦ· τὴν κατωτάτην θέσιν κατέχει ἡ νεοκαληδονικὴ, συνοδευμένη μετ' ἁσμάτων ἀνθρωποφαγικῶν, τὴν δ' ἀνωτάτην ἡ πυρρίχη.

Ὅσα δ' ἀγριώτερα τὰ ἦθη τοσοῦτω συνηθεστέρα καὶ μᾶλλον ἰδιότυπος ἡ πολεμικὴ ὀρχησις. Οἱ νεοκαληδόνιοι προτοῦ νάπέλλωσιν εἰς μάχην ὠρχοῦντο, διαλεγόμενοι ὡς ἐξῆς μετὰ τῶν ἀρχηγῶν των : «Θὰ προσβάλωμεν τοὺς ἐχθρούς ; —Ναί. —Εἶνε δυνατοί ; —Ὁχι. —Εἶναι γενναῖοι ; —Ὁχι. —Θὰ τοὺς σκοτώσωμεν ; —Ναί. —Θὰ τοὺς φάγωμεν ; —Ναί. »

Ὡς δὲ τὴν θηρευτικὴν, οὕτω καὶ τὴν πολεμικὴν ὀρχησιν μόνον ἄνδρες ὠρχοῦνται. Ἡ τῶν Νεοζηλανθῶν μεγίστην ἐνεποίησε πάντοτε ἐν τύπῳ τῶν εὐρωπαϊαῖς περιηγηταῖς. Ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ οἱ ὀρχησάι ἐπαλλον τὰ δόρατα καὶ τὰ κόντια αὐτῶν, ἐπληττον διὰ τῶν πατοῦ-πατοῦ φανταστικὸν πολέμιον, προσαδομένου ἀγρίου τινὸς ἄσματος· διότι ἐν τῇ ἀρχηγόνῳ ὀρχήσῃ πάντοτε σχεδὸν συνάδονται ἄσματα ἢ ἐπαυλεῖ μουσικὴ. Εὐνόητον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ὀρχήσεων μόνον ἄνδρες μετέχουσι. Τὸ αὐτὸ εἰρήσῃ καὶ περὶ τῶν ποικίλων ὀρχήσεων τῶν ἐρυθροδέρμων, αἵτινες θεωροῦνται ὡς σοβαρὸς τύπος, ἐπισφραγίζων πᾶσαν ἐπίσημον πράξιν τοῦ βίου, οἷαι αἱ συνθηκαί, ἡ δεξιώσεις ξένων, ἡ μάχη, ἡ γέννησις, ὁ θάνατος, ὁ θερισμὸς, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅταν δ' ὠρχῶνται γυναῖκες, εἴτε ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν, εἴτε μετ' αὐτῶν, ἡ ὀρχησις προσλαμβάνει χαρακτῆρα πάντῃ ἄλλοτον, συναφῆς οὖσα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πρὸς τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις· ἐνίοτε μάλιστα καθίσταται ἀκόλαστος. Καθόλου δ' εἰπεῖν τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα προσκατὰ διὰ τῶν κινήσεων τῶν σκελῶν καὶ τῆς φορτικῆς περιαγωγῆς τῆς ὀσφύος τῶν ὀρχηστρίδων. Ἐν Τογκαταμποῦ, ἐν ταῖς Σανδβίχαις νήσοις, ἐν Ταίτι, τὰ μάλιστα εὐφρόσυνου ὑπολαμβάνονται αἱ τοιαῦται γυναικεῖαι ὀρχήσεις. Παραπλήσια ὀρχήσεις ἀπανταχοῦ σχεδὸν ἀπαντῶσι, μάλιστα δ' ἐν Μαδαγασκάρ. Ἐν Ἰνδικῇ ἡ λάγνος ὀρχησις κατέστη θρησκευτικὴ τέχνη. Ἐν ἐκάστῃ παγιδᾷ ὑπάρχουσι βαγιάδεραι, ἀσκούμεναι ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας, καὶ μεγάλα κέρδη προσπορίζοντα οἱ βραχμᾶνες μισθοῦντες αὐτάς ἀντὶ ἀδροτάτου τιμήματος εἰς πλουσίους ἰδιώτας. Γνωστὰ εἶναι καὶ αἱ ἀλμαῖα τῆς Αἰγύπτου, εἶδος λαϊκῶν βαγιάδερων.

Πάντες δ' οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς ἐμμανῶς ἔχουσι πρὸς τὴν ὀρχησιν καὶ ἀμφοτέρω τὰ γένη φιλοῦσιν ὑπερμέτρως τὴν τοιαύτην διασκέδασιν. Καὶ ἐκεῖ συχνάκις αἱ ὀρχήσεις ἔχουσιν ἀ-

σεμνότατον χαρακτῆρα· ἀλλ' οἱ μαῦροι φαίνονται μᾶλλον ἐπιδιώκοντες τὴν ἡδονὴν τῆς ὑπερμέτρου καὶ ἐρρύθμου κινήσεως. « Ἀμα ἀκούσωσι » τὸν ἦχον τοῦ τὰμ-τὰμ, λέγει ὁ du Chaillu, « καὶ μονονουχὶ ἐξίστανται τῶν φρενῶν ». Καταλαμβάνονται δὲ ὑπὸ μανίας αὐτόχρημα ὀρχηστικῆς, ἐξ ἧς ἐπιλανθάνονται πρὸς ὅραν πάντων τῶν χαλεπῶν ἐν τῷ βίῳ.

Ὡς εἰκὸς ὁ ἥκιστα ὀρχηστικὸς λαὸς εἶναι ὁ περιφρων καὶ εὐτακτος σινικὸς λαός. Καίπερ τὰ μάλιστα ἀρεσκόμενοι οἱ Σῖναι εἰς σκηνικὰ θεάματα, ὅμως οὐδαμῶς στέργουσι τὰς ὀρχήσεις. Καὶ κατὰ τὰς ιδέας αὐτῶν ἡ ὀρχησις εἶναι γελοία διασκέδασις, ἐξευτελίζουσα τὸν ἄνθρωπον.

Ἐν κεφαλαίῳ δέ, ἡ ἀναπαράστασις ἀξίων λόγου πράξεων τοῦ βίου διὰ μιμικῶν σχημάτων, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ζωηρὰ κινήσεις μεθ' ὑπορχημάτων, ἢ πρὸς ἦχον μουσικῆς, ἀποτελοῦσι τὸν κύριον χαρακτῆρα τῆς ὀρχήσεως, τῆς ἀνοθεύτου ὀρχήσεως, οἷα ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτύποις μάλιστα ἀνθρώποις, ἐν δὲ ταῖς εὐρωπαϊκαῖς κοινωνίαις παρὰ τῷ ὀρχῳ. Οὐδένα δὲ ποιούμεθα λόγον περὶ τῶν ἐν τοῖς ἡμετέροις θεάτροις παντομίμων ὀρχήσεων ἢ περὶ τῶν ἐν συναναστροφαῖς χορῶν, διότι ταῦτά εἰσι, κατὰ τὸν Τάϋλωρ, «ἀποτελέσματα ἐπιδιώσεως» καὶ οὐδὲν πλέον¹.

[Ch. Letourneau].

Πλ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάνεις καὶ καμμιά φορὰ τὴ προσευχὴ σου ; ἔλεγεν ἡ μικρὰ κυρία Μ* πρὸς τὸν σύζυγον τῆς, ὅστις δὲν ὑπέφερεν ὀλίγα ἀπ' αὐτήν.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Μ*, μάλιστα ἀφ' ὅτου σ' ἐνυμφεύθην.

— Αὐτὸ τὸ μάλιστα με βάνει εἰς περιέργειαν. Καὶ τί τοῦ ζητῆς τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ὅτου μάλιστα μ' ἔκαμες τὴν τιμὴν νὰ με πάρης ;

— Ὑπομονήν, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος.

*

*

Ἐκχυατο ἐνώπιον τοῦ Ἀπελλοῦ ζωγράφος τις ὅτι ζωγραφεῖ πολὺ ταχέως : — Τὸ βλέπω, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Ἀπελλῆς.

*

*

— Πῶς πηγαίνουν τὰ μάτια σου τώρα ;
— Ὁ γιατρός μου εἶπε πῶς ἀρχισα νὰ βλέπω ὀλίγον καλλίτερα.

*

*

1. Κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἐπιδιώσεως, ἣν ἀναπτύσσει ὁ E. Tylor ἐν τῷ περὶ πρωτογόνου πολιτισμοῦ συγγράμματι του, ἐν πάσῃ ἐποχῇ διατηροῦνται ἀσυνειδήτως λείψανα ἐκλεισπύτων θίμων καὶ ιδεῶν τῶν παρωχημένων χρόνων.

Σ. τ. Μ.

Μεταξὺ ποιητοῦ καὶ τυπογράφου.

‘Ο ποιητής. Μὰ ἐπὶ τέλους πότε θὰ τὸ τυπώσετε τὸ ποίημά μου, ἐβραθήθηκα νὰ προσμένω.

‘Ο τυπογράφος. Μὴ βιάζεσαι δὲ τόσον, φίλε μου. ‘Ο ‘Ομηρος ἐπρόσμενε δύομισυ χιλιάδες χρόνια ὡς πὺ νὰ τυπωθοῦν τὰ ἔργα του· καὶ θαρρῶ δὲ πῶς τὸ ποίημά σου δὲν εἶνε ὅσῃ τὴν ‘Οδύσσεια καὶ τὴν ‘Ιλιάδα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐκ δύο ἀνθρώπων ἀγνώστων, ὧν ὁ μὲν ὁμιλεῖ πολλὰ καὶ καλῶς, ὁ δὲ σιωπᾷ διηνεκῶς, ὁ μᾶλλον ἐπιβλητικὸς εἶνε ὁ δεύτερος. ‘Ο μὲν πρῶτος εἶνε βιβλίον ἀνοικτὸν, ἐμπόρευμα ἐκτεθειμένον, οὐτινος γνωρίζεις τὴν ἀξίαν καὶ δύνασαι νὰ τὸ ἀπολαύσῃς. Ἀλλ’ ὁ σιωπηλὸς εἶνε αἰνιγμα ἀδιάλυτον, κινῶν τὴν περιεργίαν σου· δὲν εἰξεύρεις πόθεν νὰ ἐπιληφθῇς αὐτοῦ, οὔτε πῶς θὰ δεχθῇ τὰς ιδέας σου· ἐντεῦθεν ἀσκεῖ ἐπὶ σοῦ ἐξουσίαν πινά, καὶ σοὶ ἐμπνέει φόβον. Πόσον οἱ μωροὶ, οὔτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε οἱ κενώτεροι καὶ ὀχληρότεροι φλύαροι, θὰ ἐκέρδαινον σιωπῶντες διαρκῶς! ‘Οσοι ἐξ αὐτῶν, ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς νάρκης τῆς διανοίας των, ἀσκοῦσι τὴν ἀρνητικὴν ταύτην ἀρετὴν, κατορθοῦσι τέλος νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ὑποκείμενα ἀξιοσέβαστα. Ἡ σιωπὴ εἶνε τὸ ἀριστον περιχύμματα τῆς ἀμαθίας, ἣν κατορθοῖ πολλὰκις νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὄχλου ὡς σύνοισιν. Ἐπειτα, εἶνε σπάνιον τὸ νὰ μετανοήσῃ τις διότι ἐσιώπησεν, ἐνῶ μία μόνη λέξις πολλάκις ἐγένετο αἰτία τῆς δυστυχίας ὅλου βίου, ἢ καὶ ἐνίοτε τῆς ἀπωλείας τῆς ζωῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ἀτμόπλοιον «Σόλων» ἐκ Κογχίνας εἰς Μασσαλίαν ἀφικόμενον, ἐκόμισεν ἐξ ἐλέφαντας, προωρισμένους διὰ τὸ ζωολογικὸν μουσεῖον τοῦ Ἀμβούργου, ἐν τῶν πλουσιωτάτων τῆς Γερμανίας. Οἱ ἐλέφαντες οὗτοι ἔχουσιν ἰνδικὴν τὴν καταγωγὴν καὶ εἰσὶ νέοι ἔτι· ὁ πρεσβύτερος εἶνε δεκαοκταέτης, ὁ δὲ νεώτερος διέτης μόνον. ‘Ο τελευταῖος οὗτος ἀσθενήσας κατὰ τὸν διάπλουν ἔτυχεν ἐκτάκτων ὅλως περιποιήσεων. Ἄλλου τραυματισθέντος τὸν πόδα κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν, ἐδέησε νὰ καλυφθῇ τὴν ἐπιδερμίδα διὰ πίσης. Οἱ ἐλέφαντες οὗτοι ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ «Σόλωνος» ἐντὸς κλωθῶν ἐκ ξύλου καὶ ψιὰθου κατεσκευασμένων, τοὺς ὁποίους περιεκαλύψαν, ὅσον ἦν δυνατόν, διὰ κλάδων καὶ φύλλων φοινίκων.

Τὰ ἐκ Κολόμβου τῆς Κεϋλάνης, ὅθεν παρελήφθησαν, ἄχρι Μασσαλίας διόδια τῶν ἐξ ἐλε-

φάντων ἀνῆλθον εἰς 1,800 φρ. ἤτοι 300 φρ. δι’ ἑκάστον. Ἰνδὸς τις παρηκολούθει αὐτοὺς ὡς ὑπηρέτης, εἰς Μασσαλίαν δὲ ἀποδιβασθέντας ὑπεδέξατο ὑπάλληλος τοῦ ζωολογικοῦ μουσείου τοῦ Ἀμβούργου ἐπὶ τούτῳ σταλαίς.

Οἱ ἐλέφαντες ἀπεδιβάσθησαν εἰς Ζολιέττην μετὰ τῶν κλωθῶν των δι’ ἰσχυροτάτων ἀτμηλάτων γεράνων. Εἶτα δ’ ἤχθησαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὅπως ἐκεῖθεν μετενεχθῶσιν εἰς Ἀμβούργον. Ὅπως δὲ εἰσαγάγωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν βαγονίων, μετεχειρίσθησαν δόλον, κρύψαντες ὑπὸ κλάδους δένδρων τὰς φορητῆρας ἀμάξας τοῦ σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ, ἐν αἷς ἐκλείσαν αὐτούς.

Ἡ Πολιτικὴ Ἀνταπόκρισις ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀστεινὸν ἀνέκδοτον, οὗ ἥρως εἶνε ὁ Λαδίσλαος Δομοκὸς, ὁ μᾶλλον ἀφηρημένος, ὡς φαίνεται, ἄνθρωπος τῆς Αὐστρου-ουγγρικῆς αὐτοκρατορίας.

Κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν τῆς αὐλῆς, ὁ αὐτοκράτωρ ὑπὸ ἐκλεκτοῦ ὁμίλου περιστοιχόμενος συνδιελέγετο πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ στωμυλίας. Ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Λαδίσλαος Δομοκὸς, ὅστις φοβούμενος μὴ τὸ παροιμιῶδες περὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐλάττωμά του δυσάρεστόν τι τῷ προσεήνησεν ἐπεισδιδόν, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ ἀποτείνῃ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, παρηκολούθει μετὰ συντόνου προσοχῆς τὴν συνδιάλεξιν.

‘Ο αὐτοκράτωρ συνδιαλεχθεὶς περὶ θήρας μετὰ τινος Οὐγγρου μεγιστάνος, νεύει πρὸς τὸν Δομοκόν· οὗτος δὲ προχωρεῖ καὶ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ἔτι τῶν τελευταίων λόγων τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἀποκρίνεται εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἐρωτήσαντα αὐτόν: — «Εἰσθε ἔγγαμος;» — «Ναί, μεγαλειότατε, κάποτε!» — ‘Ο αὐτοκράτωρ ἐμειδίασε, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ ἀφηρημένου Δομοκοῦ, καταθεληθέντος ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδοχῆς τοῦ ἀνακτος αὐτοῦ.

Ἡ στατιστικὴ τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις ἐγκλημάτων παρέχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, διότι ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἐκτελοῦνται τοσαῦτα ἐγκλήματα καὶ τοσούτοι θανάτωσις.

Κατὰ τὸ 1882 διεπράχθησαν ἑπτακόσιαι εἴκοσι δολοφονίαι, ὧν αἱ ἑκατὸν τριάκοντα ἐν μόνῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ αὐτοῦργοι τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πάντε ἐκ τούτων ἔμειναν ἄγνωστοι, καὶ μόνον ἑκατὸν καὶ εἰς ὑπέστησαν τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν δι’ ἀποφάσεως τῆς δικαιοσύνης. Τῶν ἄλλων δὲ ἢ ἡ ποινὴ μετεβλήθη, ἢ ἡ ἐκδίκησις ἀνεβλήθη, οὕτω δὲ πιθανὸν ὅτι θ’ ἀπαλλαγῶσι τῆς τιμωρίας.

Ἄν ἀναλύσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν θανάτων, βλέπομεν ὅτι ἐκ τούτων μαῦροι, Ἰνδοὶ